

Douăzeci și cinci de milionari la bord

Înaintarea omului în spațiul cosmic ne ține pe toți în tensiune. Între puterile mondiale de frunte are loc un mare concurs al oamenilor de știință, al astronautilor și al rachetelor. Care națiune va avea succes și va putea pătrunde mai adânc în univers? Această întrebare stăpânește milioane de oameni.

Și în trecut au avut loc evenimente care au fost urmărite cu încordare de popoare întregi. Cine va câștiga întrecerea în ghețarii veșnici și va ajunge primul la Polul Sud? Va fi englezul Scott sau cercetătorul norvegian Amundsen? Într-adevăr, a fost o luptă emoționantă, până ce, în 18 ianuarie 1912, Scott, după eforturi aproape supraomenești, a ajuns la Polul Sud. Acolo însă, spre dezamăgirea lui, a văzut fluturând deja steagul norvegian. Așadar, Polul Sud, încă nevăzut de ochiul omenesc și niciodată călcat de vreun picior omenesc, a fost cucerit într-un timp foarte scurt de două ori. Amundsen cu câinii lui siberieni ajunsese deja în 17 decembrie 1911 și înălțase aici semnul biruinței. Scott și oamenii lui s-au întors descurajați. Slăbiți de lipsuri și necaz, la întoarcere au înghețat cu toții în zăpada veșnică, unde câteva luni mai târziu au fost găsiți împreună cu prețioasele lor jurnale de zi.

Anglia era încă îngrijorată din cauza eroilor ei dispăruți, în timp ce un nou eveniment emoționant a mișcat inimile. În primăvara anului 1912 a fost lansat un vapor uriaș și luxos, care trebuia să cucerească pentru Anglia „Cordonul Albastru” al oceanului, cea înaltă și râvnită decorație pentru cea mai rapidă călătorie cu vaporul peste Oceanul Atlantic. Toți au sperat, ba chiar s-au așteptat la un lucru sigur: „Titanicul”, cel mai mare, rapid, sigur și mai frumos vapor din lume, va pune în umbră vapoarele celorlalte națiuni.

Toți au dorit să fie de față, când acest vapor uriaș va readuce pentru Anglia „Cordonul Albastru”, să asiste când acest colos, în prima lui călătorie, va traversa în timp record Atlanticul. Nu a lipsit însă nici aroganța, nici mândria organizatorilor acestei călătorii și nici a călătorilor care pentru bani mulți și-au putut procura un bilet de vapor. Pe corpul vasului uriaș, o mână calomnioasă a scris cu litere mari să se poată citi de departe: „No God” (Nu avem nevoie de Dumnezeu). La bord, o distracție trebuia să facă loc alteia. Pe vapor se găseau 2224 de oameni, iar printre aceștia erau 25 de milionari. Toți erau într-o dispoziție bună, se amuzau și dansau.

În noaptea spre 15 aprilie 1912, vaporul de lux a ajuns în apele din Terra-Nova, unde pe timp de primăvară trebuia să te aștepți la ghețari plutitori. Un vapor din apropiere a avertizat neîntrerupt „Titanicul” prin telegraf că există pericol de ghețari: „Mai încet! Mai încet!” Însă „Titanicul” înainta nebunește, căci biruința trebuia câștigată cu orice preț. În noaptea aceea, pe vapor s-au petrecut tot felul de lucruri.

A avut loc o petrecere furtunoasă. Orchestra a cântat fără întrerupere.

Dintr-o dată, o zgduitură puternică a străbătut corpul uriaș al vasului. Dansatorii s-au clătinat îngroziți. Mai întâi a fost o întrebare, apoi o bănuială, după care o certitudine înfiorătoare. Cu viteză record, „Titanicul” lovise un ghețar exact în locul unde era scris: „No God”. Peretele vasului a fost tăiat de ghețar. Apa a început să pătrundă în vapor. Panica a izbucnit. Căpitanul a poruncit să se păstreze calmul și să se coboare în bărcile de salvare. Dar oare cine putea să păstreze calmul, când s-a constatat că bărcile de salvare nu ajungeau decât pentru o parte din pasageri? În felul acesta a început lupta exasperată a unora împotriva altora pentru un loc în barca de salvare. „Titanicul” transmitea fără întrerupere SOS... SOS...

Însă singurul vapor din apropiere, care avertizase în mai multe rânduri cu privire la pericolul ghețarilor, nu dădea răspuns. Numai tăcere, disperată tăcere! Telegrafistul acestui vas se duse la culcare, pentru că la semnalizarea lui nu primise nici un răspuns de la „Titanic”. Dintr-o dată,

lumini, lumini! Un alt vapor se vedea la orizont. Aici era ajutorul, salvarea. Imediat oamenii de serviciu de pe „Titanic” au aruncat în aer rachete de semnalizare. Însă abia atunci au constatat că la bord nu aveau decât rachete luminoase, albe, care se folosesc ca semn de salut pentru alte vapoare și pentru sosirea în port. Rachetele luminoase, roșii pentru semnal de alarmă nu erau disponibile. Au fost prea mândri, ca să le mai ia în călătoria „record”. În noaptea întunecoasă, celălalt vapor nu a putut bănui nimic despre agonia de pe „uriaș”. A salutat înapoi cu semnale albe și a plecat mai departe.

Minutele „Titanicului” erau numărate. Apa se strecura cu putere prin spărtura deschisă a prorei. Mânați de frica morții, mulți dintre pasageri au sărit pur și simplu în apă. Apoi, dintr-o dată faimosul vapor s-a afundat vertiginos în adânc. Cei ce pluteau fără ajutor pe apă au fost trași printr-un vârtej uriaș în adânc. 1563 de oameni s-au înecat în valurile reci ale Atlanticului. Un record groaznic!

Tu și eu, noi toți ne aflăm într-o uluitoare călătorie. Mă refer la călătoria pe marea tulburată a acestei vieți. Depinde de lansarea corectă. Stă scris la prora vaporului tău „Cu Dumnezeu” sau scrie „No God”? Poate că nu este scris cu litere așa mari, ci numai foarte mărunț și greu de descifrat sau într-o scriere secretă pe care nimeni nu are voie să o citească. Atunci gândește-te că acest start greșit duce la dezastru! Dumnezeu în Cuvântul Său îți spune clar: „Fiule, dă-mi inima ta!” (Proverbe 23.26). Doar acesta este startul bun. Toți cei care nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu sunt atenționați cu mare seriozitate: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). Când observi că plutești pe un curs greșit, nu te poate ajuta decât hotărârea de schimbare a direcției. Altfel, mai devreme sau mai târziu vei merge în pierzare. Ai auzit cum radiotelegrafistul te previne și iar te previne ca să-ți vii în fire? Ascultă-l, nu-ți „deconecta” conștiința, căci curând nu vei mai putea auzi semnalele lui aducătoare de salvare!